

ding waren mijn vogels niet. Als ik het licht vuilgrijs van borst en buik verving door lichtgeel, het donkergrauw op den kop door blauw en op den rug door olijfgroen, dan had ik precies een pimpel. Ik haalde al mijn vogelliteratuur er bij en kwam tot voldoende zekerheid, dat het zwartkopmeesjes waren en dat de afbeelding van B. v. T. onnauwkeurig is.

Intusschen hadden ze het hol klaargekregen en diep ook; want toen ze eieren en later jongen hadden en ik er eens wat meer ^{VAN} weten wilde, kon ik nog geen veertje te zien krijgen. Ik heb toen het huishoudinkje maar met rust gelaten en bepaalde mij tot het op eenigen afstand bewonderen van den geweldigen ijver, waarmee mannetje en wijfje hun kroost verzorgden. Als ik tot op eenige passen naderde, durfde het mannetje haast niet naar binnen; bij het wijfje was de moederlijke liefde veel sterker dan de vrees. 't Duurde niet lang of overal in den tuin hoorde ik het tèè, tèè! van ouden en jongen; ik hoor en zie ze nu nog wel en als ik straks het bakje weer aan het vensterkozijn spijker zullen ze mij als gasten welkom zijn.

„Ti-èè, tèè, tèè!” hoor ik buiten, terwijl ik dit schrijf, en na eenig zoeken vind ik in een bruinen beuk een koolmees druk in de weer om een nootje uit te pikken. dat hij heel netjes onder één pootje tegen den tak vastklemt. Zoo, lust je die zoo graag? 't Is goed, dat ik het weet; de grond ligt bezaaid:

aanstonds zullen we een bakje vol opzoeken voor de kwade dagen!

En nu moet ik nog iets zeggen van mijn tuinfluiters, waarvan ik verleden jaar eens verteld heb. Zij zijn er weer geweest, maar ze hebben wat vreemd gedaan. 't Was Juni, toen ze kwamen en na veel wikken en wegen op het zelfde plekje in de leiroos weer een nestje bouwden. Er kwamen drie eieren in; maar toen werd er niet meer gelegd en er werd ook niet gebroed. Soms kwam een der vogels bij het nest, ging er ook wel een oogenblikje op zitten; maar vloog dan weer heen. Ook kwamen ze wel met hun beiden in de rozenstruik. Wat hadden ze er toch mee voor? Zoo was misschien een week verlopen, toen ik op een dag merkte, dat er maar één ei meer in 't nest lag; den volgende dag was ook dat spoorloos verdwenen. Maar ook toen nog en veel later zelfs zag ik wel eens een tuinfluiter bij het nest. Dat zou niet gebeurd zijn, als het nest verstoord was. Kunnen de vogels elders een nestje gebouwd en de eieren overgebracht hebben? De veronderstelling is haast al te gewaagd, ik erken het, en toch is dat de eenige verklaring, die ik vind. Kippen brengen wel eens eieren van het eene nest in 't andere over. Komt het bij kleinere vogels ook voor?

En maken meezen vaker zelf een nesthol?

Meeden, Oct. 1900.

H. J. SMID.

Een Marterjacht op de Veluwe.

(Vervolg van blz. 217.)

Zoo gezegd, zoo gedaan. Zijn zoon holde naar het hakhout, de jonker en de arbeider vatten post aan den rand van 't bosch tegenover den eik, zoodat het beest tusschen hen in zat. Jan's stoeltje was niet zeer gemakkelijk, de zitting was wat schuin; maar hij steunde op één voet en op zijn spade, die hij tegen een knoest van den wortel gezet had.

In het eerst bleef het roofdier rustig wachten tot zijn andere vervolgers ook zouden heengaan en Jan, die er in zijn dikke wijde kleeren met zijn fijn gezichtje uitzag als een meisje, kon op zijn gemak het mooie dier bekijken; hij zag duidelijk de knevels op den snuit en heel goed den halsvlek, geel als een door van ei. Maar toen dat heengaan na een half uurtje nog niet gebeurde, werd het beest zenuwachtig, het draaide weer verbazend snel om zijn staart als een spelend hondje, sprong omhoog, ging op den rug liggen blazen en miauwen. De marter maakte zich zoo moe, dat zijn tong uit den bek hing, maar rust kwam er nu niet meer in zijn lijf;

daar begon het dier heel mal met den kop te knikken, hoe langer hoe sneller.

Onze Jan, die in 't eerst maar half op zijn gemak was en die, ondanks de bewering van den jachtopziener vreesde, dat de marter een aanval zou doen, begon hardop te lachen. Het beest schrikte zoo hevig, dat het een stuip kreeg, de achterpooten stijf uitstrecte en van zijn tak viel. In een oogenblik was Jan achter zijn eigen boom en de arbeider kwam toesnellen, maar voor deze tien pas gedaan had, was de marter alweer op zijn tak geklommen en zat weer te knikken beurtelings tegen den arbeider en tegen Jan, die weer moed gevat en zijn post opnieuw had bezet.

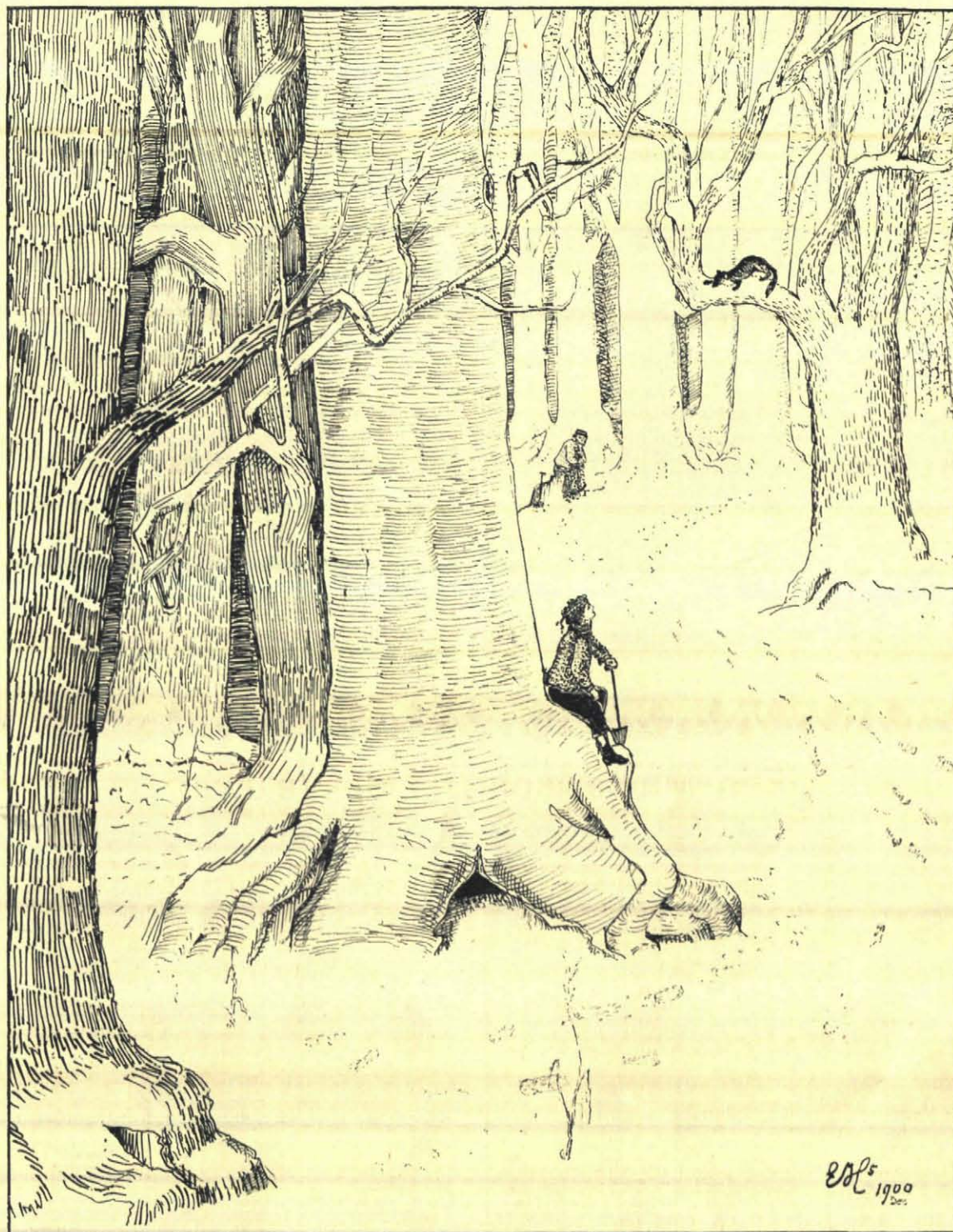
Zoo bleef het dier nog een half uur zitten knikken. Zijn heele lichaam trilde voortdurend van angst. Plotseling knalde een schot vlak bij Jans ooren, de arme jongen viel van zijn post in de sneeuw en tegelijk stortte de marter van zijn tak; die had een kogel in zijn kop. De jager was, zonder dat Jan

het gemerkt had, door het bosch teruggekeerd en had van boomstam tot boomstam gaande, postgevat en op twintig pas gemikt.

De arbeider en de zoon van den jager kwamen

zijn haar; lang bruin bovenhaar en lichtgrijs donshaar er onder.

Behalve zijn geweer had de jachtopziener nog een linnen zak meegebracht, vol boterhammen met worst

Hij steunde op één voet en op zijn spade, die hij tegen een knoest van den wortel gezet had.

aansnellen; de marter trok nog even met den poot en was toen morsdood. Het was een groot dier, zonder den staart een halven meter lang. Allen waren in hun schik, maar de jager het meest; het vel was ongeschonden en het beest zat prachtig in

en een paar flesschen warme melk voor de jongens.

De vrouw zou met middageten maar wachten tot donker, dan hadden de marterjagers de heelen dag voor zich, want de baas wilde de sporen eens goed volgen nu de speursneeuw zoo goed bleef liggen;

wie weet, of 't in dien winter wel weer zou sneeuwen; je moest de fortuin bij de haren grijpen, misschien waren er nog meer marters.

In tien minuten was de broodzak leeg en de marter ging er in.

Eerst werd de plek weer opgezocht, waar de marter, die door zijn malle angst aan zijn eind gekomen was, voor den dag was gesprongen.

De sporen waren nog net zoo versch als in den morgen, al vroor 't niet meer; maar dooien deed het gelukkig ook nog niet merkbaar.

Het eerste spoor, dat van het hol van den eersten marter tot dicht bij den boom liep, waaruit de tweede was komen opdagen, zou gevolgd worden door den jachttopziener en onze Jan; de arbeider en de andere Jan moesten het spoor opnemen dat op den bewusten boom uitkwam.

Geen kwartier nadat het gezelschap al speurende uiteen was gegaan, kwamen alle vier weer samen want de beide sporen liepen ineem op een plek, waar de sneeuw wild was weggekrabbeld, omhoog gegooid en geplet. Hier hadden de beide marters gevochten of gespeeld, ze hadden elkaar geducht over de sneeuw gerold; bloedsporen waren er echter niet te zien, een ernstig gevecht was 't dus stellig niet geweest.

Van daar gingen de sporen weer uiteen; en elk spoor bleek dubbel te zijn, gaand en komend. De dieren waren beide ergens heen geweest en langs den zelfden weg terug gekeerd naar de plaats van samenkomst, zooeven door de jagers onderzocht.

Een twintig minuten ongeveer hadden de beide partijen het aan ieder aangewezen spoor gevolgd, toen de baas Hallo! riep en uit de verte klonk het terug Hallo!

Het hol van den tweeden marter was door den baas gevonden. Versche sporen vlak voor het hol bewezen, dat het in dien nacht of in den morgen na den sneeuwui door een marter was verlaten, en het dier was niet terug gekeerd. Het was een oud vergraven dassenhol, waar jaren geleden een vette das was uitgedolven. De sporen in den omtrek toonden aan, dat de marter, uit het hol komend, eerst een paar boomen in den omtrek op en af was geklauterd, daarna eens met een grooten sprong uit een boom, op vijf pas afstand van het hol, precies er weer in was gesprongen, en toen dravende er van door was gegaan; want de sporen van het hol gaande, dekten die welke er heen voerden.

Alsof het in een boekje te lezen stond, zoo duidelijk waren hier de teekens op den bodem. Na de sneeuwui was de marter thuis gekomen, had een poosje geslapen of uitgerust in zijn hol, was zich daarna een tijdje gaan amuseeren met klauteren in de boomen, weer in het hol gesprongen, er weer uit

gemarcheerd, een kameraad ontmoet en een deuntje gespeeld. Daarop was de een naar zijn hol afgezakt, waar hij, misschien was 't wel een zij, nu achter de stap zat; de ander, was aan het wandelen en jagen gebleven in de boomen, waar hij tot zijn ongeluk tegen den jagers opliep.

De baas en de jonker bleven op het spoor, dat naar het dassenhol voerde; maar vreemd keken de mannen op, toen zij na een twintig minuten weer door de sporen bij elkaar werden gebracht, die verder nu eens samen liepen, dan weer elkaar kruisten, na een vijftig pas uit elkaar te zijn gegaan. Blijkbaar hadden de marters gemeenschappelijk gejaagd en wat gevangen ook, want een diepe vore in de

De marter zat met de borst in de klem en beet in de beugels.

sneeuw, naast en over de sporen, vertelde, dat de roovers een konijn of haas hadden voortgesleept.

In gespannen verwachting stapten de jagers snel naast de sporen voort en stonden weldra voor een boschje laag hout, waar veel dor blad op en door de sneeuw was heen gewerkt. Wat hun op die plek wachtte hadden ze nooit kunnen droomen. Jan van den boschwachter was de eerste, die een schreeuw gaf van verbazing en blijdschap; onder uit een hoopje dor blad en takjes had hij een pootje zien uitsteken, hij vatte aan en trok, en hield juichend een konijn in de hoogte; dood, maar volkomen gaaf. Nu allen aan den zoek; alle bladerhoopen in den omtrek werden omgeschopt en in een uur tijds lagen er vier konijnen, een haas, twee eekhoorns, een ekster, een kip, een rat, drie merels en een jonge kat voor de voeten van de jagers, wier ge-

zichten glommen van blijdschap over den onverwachten en zoo gemakkelijk verkregen jachtbuit.

Zij waren gelukkig beland op de plek, waar de beide marters gewoon waren hun roof te verstoppen. Alle dieren waren doodgebeten, maar volstrekt niet aangevreten; ook waren niet steeds (zooals meestal gezegd wordt, dat alle marterachtige roofdieren zouden doen) de halsslagaderen doorgesneden; de meesten waren geducht in den nek geknauwd, of hadden een gebroken rug. Verder op toonde een hoopje veeren en nog verderop bloed en ingewanden aan, dat de dieren ook niet verzuimd hadden van den voorraad een goed maal te doen.

't Was al donker, toen de mannen thuis kwamen en door de vrouw en kinderen met gejuich ontvangen werden; want de beide Jannen waren al met een deel van den rijken buit vooruit geloopt en hadden het nieuws verteld.

Na den maaltijd wilden de jongens er nog eens op uit, om naar de klemmen te gaan kijken. Maar de baas wou er niet van hooren, 't was wel niet donker in het bosch door de blinkende sneeuw, en zijn jongens zouden niet licht verdwalen, maar hij vond het beter het dier niet angstig te maken; dan zou het eerder uit zijn hol komen; en zat het al in de klem of op den stap, dan zat het er morgen vroeg ook nog wel.

's Morgens heel vroeg waren de jongens al wakker; lang voor de baas en de vrouw op waren en de koffie klaar stond. Zij konden het niet langer uithouden. Wim een vent van vijf jaar, zeurde bij het bed van zijn vader net zoo lang, tot die zei: „Nou ga dan maar even kijken, maar dadelijk terug; en zit de rakker vast, dan niet dichtbij komen, op drie pas afstand blijven op zijn minst, hoor!”

Onze Jan en de kleine Wim waren bij het laatste woord de deur al uit, de anderen volgden op den voet. 't Was pas dag, toen ze het hol naderden. Net waren ze onder den hoogen kant uit, toen Wim

zijn vinger naast het oor hield en fluisterde: ik hoor wat. Ze draafden vooruit, keken om den hoek en Jan sprong op van schrik. De marter zat met de borst in de klem, hij was dus onder de stap doorgedrongen of had een anderen uitweg gevonden. Hij jankte en blies toen hij de jongens bespeurde, smees zijn achterlijf in de hoogte, beet in de beugels en rukte zoo woest, dat de heele klem van zijn plaats werd gesleurd en haast omsloeg.

Jan en kleine Wim wilden gauw terug, maar de andere jongens waren er al bij. De oudste had een knuppel meegebracht en waagde het zoo dicht bij te komen, dat hij den marter, na een paar vergeefsche pogingen, een tik op den kop kon geven, die raak was. Het beest viel dadelijk om; het was stellig al zeer verzwakt en het gaf geen geluid meer.

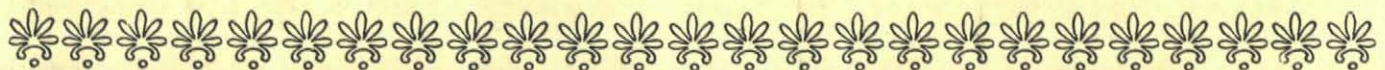
Maar de jongens durfden de beugels niet open-trekken en ook den marter niet aanraken; aan de ketting sleurden zij de heele klem met het beest er in den weg op, gaven hem nog een dozijn tikken op den kop en sleepten toen klem met marter achter zich aan over de sneeuw naar huis. De marter was en bleef dood.

De jachttopziener was even kwaad op de jongens, dat ze zich zoo gewaagd hadden, maar hij lachte in zijn vuistje bij de gedachte aan het sommetje, dat hij voor het mooie ongeschonden vel zou krijgen.

„Dat is een wijfje,” zei hij, toen hij 't dier bij de achterpooten omhoog hield, „kijk maar, zijn borstje is niet zoo helder geel als van de andere.”

Onze Jan schreef naar Rotterdam een langen brief; den volgenden dag had hij antwoord, dat hij een van de marters mocht koopen en verzenden om te laten opzetten en als souvenir te bewaren aan de buitengewone marterjacht, die hij toevallig had meegemaakt.

E. HEIMANS.

Schetsen uit de Vogelwereld.

KAUWEN (*Colaeus monedula*. L.) en ROEKEN (*Trypanocorax frugilegus*. L.)

Ziehier twee vogels — door de mannen der wetenschap bij de orde der zangvogels (Oscines) ingedeeld; terwijl de gewone mensch hun hoogstwaarschijnlijk eene meer prozaïsche orde zou toekennen.

Hoewel de kraaien (*Corone Corone*. L.) en de raven (*Corvus Corax*. L.) meer burgerrecht hebben verkregen wat de benaming betreft, nemen wij — behalve de bonte kraai (*Corone Cornix*. L.), die

's winters alom vertegenwoordigd is — in het dagelijksch leven toch zelden anders dan de beide eerstgenoemde vogels waar; en juist deze omstandigheid maakt, dat men met een beetje oplettendheid zoo dikwijls in de gelegenheid kan zijn, aardige tafereelen door deze twee kraaiensoorten te zien afspeelen.

De hoofdeigenschap, die al hun doen en laten kenmerkt, is eene groote mate van voorzichtigheid gepaard aan een verregaande brutaliteit.